

bringes af den pågældende skyldner for ankenævnet inden forældelsesfristens udløb.

I tilfælde, hvor sagen først er indbragt for ankenævnet efter udløbet af den 3-årige forældelsesfrist efter § 3, stk. 1, er der derimod behov for at undtage det afledte skattekrav fra denne forældelse.

Det foreslås således, at skattekrav opstået som følge af Skatterådets ændring af en ankenævnskendelse alene undergives en absolut forældelsesfrist på 10 år. I særlige tilfælde, eksempelvis hvor ankenævnskendelsen vedrører en ekstraordinær ansættelse, vil forslaget om forlængelse af forældelsesfristen fra 5 til 10 år, kunne medføre, at krav, der tidligere var forældet, vil kunne gøres gældende.

– *Underkendelse af hidtidig praksis - skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1*

Ifølge skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1, kan en ansættelse ændres uden for den ordinære ansættelsesfrist, hvis hidtidig praksis underkendes ved en dom, en landsskatteretskendelse, Skatteministeriets beslutning efter skatteforvaltningslovens § 49, 2. pkt., eller en praksisændring offentliggjort af Skatteministeriet. I disse tilfælde kan genoptagelse foretages til gunst for den skattepligtige enten 1) fra og med det indkomstår/den afgiftsperiode, der har været til prøvelse i den første sag, der resulterede i en underkendelse af praksis, eller 2) fra og med det indkomstår henholdsvis afgiftsperiode, der er påbegyndt, men endnu ikke udløbet 5 år forud for underkendelsen af praksis.

Krav afledt af en ansættelse foretaget i medfør af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1, er i dag ikke undergivet forældelse efter 1908-loven, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 4, og § 32, stk. 4. Det afledte skattekrav vil således alene være undergivet den 20-årige forældelsesfrist i DL 5-14-4.

Formålet med reglen om genoptagelse 5 år tilbage eller tilbage til det år, der var til påkendelse i den sag, hvor praksis blev underkendt, er at mindske den enkeltes behov for at forfølge sit krav i klagesystemet og ved domstolene. Bestemmelsen indebærer således en ligestilling af den skatteyder, der har selvangivet eller undladt at klage i tillid til skattemyndighedernes udmeldinger, med den skatteyder, der har benyttet sig af klagemulighederne. Bestemmelsen har således et procesbesparende sigte.

Det er efter Skatteministeriets opfattelse væsentligt, at den skattepligtige via genoptagelsesinstituttet kan opnå en retsstilling, der som altovervejende hovedregel svarer til den, han ville have opnået, såfremt han

havde forfulgt sin sag i klagesystemet og ved domstolene. Dette hensyn skal imidlertid afvejes i forhold til de hensyn, der i øvrigt ligger bag frist- og forældelsesreglerne.

Skatteministeriet er således enig med Forældelsesudvalget, når udvalget i sin betænkning 1460/2005, s. 144, anfører, at de hensyn, der begrundet forældelsesreglerne, også gør sig gældende, når det offentlige er skyldner.

Skatteministeriet finder således, at de kortere forældelsesfrister, der er indeholdt i det samtidig fremsatte forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven), også bør slå igennem i forhold til skattekrav afledt af ansættelsesændringer som følge af underkendelse af myndighedernes hidtidige praksis.

Det foreslås på denne baggrund, at 5-års reglen i skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1, ændres til en 3-års regel. Samtidig opretholdes adgangen til genoptagelse af ansættelsen tilbage til det indkomstår eller den afgiftsperiode, der var til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelse af praksis (bestemmelsens 1. led), dog således at det krav, der er afledt af ansættelsen, i lighed med de øvrige ekstraordinære fristgennembrudsgrunde undergives en absolut forældelsesfrist på 10 år, jf. lovforslagets § 36, nr. 4 (forslag til skatteforvaltningsloven § 34 a, stk. 4).

Der henvises til lovforslagets § 36, nr. 1 og 4 (forslag til ændring af skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1, samt forslag til skatteforvaltningslovens 34 a, stk. 4) og bemærkningerne hertil.

3.9.2.4. Forældelse af skattekrav i anledning af et strafbart forhold

Undtagne skatter i forbindelse med et strafbart forhold er som udgangspunkt omfattet af de almindelige forældelsesfrister. I sager om overtrædelse af skattekontrollovens §§ 13, 15, 16 og 18 samt straffelovens § 289 kan de undtagne skatter inddrages under straffesagen og påkendes af retten i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 89, jf. skattekontrollovens § 19 A. Forældelsesfristen for sådanne krav foreslås ved det samtidig fremsatte forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) som udgangspunkt fastlagt til 3 år fra forfaldstidspunktet med mulighed for suspension kombineret med en absolut frist på 10 år, jf. forslagens § 3.

Foretages en egentlig skatteansættelse efter skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 5, henholdsvis § 32, stk. 1, nr. 3, vil forældelse dog indtræde 10 år ef-